

щане, връзвайки ги съ ремъците на чифтове. Слуги брояха убития дивечъ и пълнѣха кошоветѣ.

— Ехъ, че приятно пътуване кара Червената брада презъ тая хубава есенъ изъ равна Тракия... — изведнажъ каза Иванко. — Да е отнѣкъде да подуши каква миризма иде отъ печеното, ще му приседне коравия хлѣбъ, гдето го гълта сега съ гола вода...

Той се изсмѣ грѣмогласно и погледна къмъ Асѣна. Всички неволно отправиха очи къмъ замисленото му чело. Царьтъ дигна глава, леко се усмихна и каза:

— Догодина свършва примирието ни съ ромеитѣ... Може да намѣриме Червената брада още въ Филиповградъ...

Общъ смѣхъ огласи гората.

— Но това нѣма да трае дълго, — добави Асѣнъ, като огризваше съ зѣби една заешка плешка. — Вѣрвамъ, че до зимата Фридрихъ ще опредѣли поведението си. Ако се откаже отъ борбата съ Визансъ и си дигне войската — тогава ще почнемъ сами.

Отъ къмъ по-младитѣ ечна буйна ловджийска пѣсенъ.

Че си земахъ коне и соколи,

По соколи хърти и загари,

Че си ходихъ по гора по лова...

— Отъ где имашъ тая хубавъ смарагдъ? — попита отново Мария, и надникна любопитно къмъ ржката на Иваница, който стояше отъ лѣвата ѣ страна и пиеше съ купата си свѣтло искрящо вино.

Момъкътъ остави купата, погледна девойката и мжка се изписа по лицето му.

Хубава бѣше Мария. Но сърдцето му принадлежеше на Ефросина. На жената която, може би, никога вече нѣмаше да види.

— Какво ти е, княже? Рамото ли те боли? — попита загрижено девойката.

Иваница поклати глава и се усмихна. Насреща имъ ги пронизваше злобниятъ погледъ на Борила. Явното предпочитание, което богатата наследница показваше на княза, разваляше всичкитѣ му кроежи, и го изпълваше съ без-